

GEREVICH ANDRÁS

költő a konditeremben

a költő a konditeremben
keresi magát a tükörben
izmok hajlatában rímek
feszülnek viszketnek
a gondolatok súlya
lehúzza önképe terhe
minden nyögés alliterál
megvakarja de csak viszket
a mondatnak fájnak a szavak
az izmok összecsengenek
génekbe kódolt az értelme
mély levegő magas léc
a bicepsz és tricepsz rímel
a mozdulat formát ölt
gyúrni gyúrni gyúrni
kenyeret kegyeket
nagyon szexi szeretne lenni
mert a test és az elme
túl absztrakt és metaforikus
izomzata hősi eposz tanúja
saját húsának drámai hőse
kivetkőzik a szavaiból

Kánikula

a tenger testén
a szemölcsök
hajók és bóják

halak úsznak
lubickolnak a bőr
alatt a húsban

minden hal szó
értelmetlenül
egyberajzanak

telnek az évszakok
egyre zagyvább
mondatok lesznek

összeállnak szétesnek
a szavak hangokká
homokszemölccsé

csiklandoz viszket
összeragad mint a betűk
csendben napoznak

elkenődnek a testen
mint sós tengervíz
szappanszagú napolaj

az izzasztó nap
a ragadó testeket
homokba panírozza

nincsenek hangok
csak a hullámozás
nyalogatja a nyelvet